

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

«Хоч жниво велике, та робітників мало; тож благайте Господаря жнива, щоб робітників вислав на жниво Своє»

(Євангеліє від Луки 10:2)

ЧОТИРИ ЕТАПИ ПЕРЕОСМИСЛЕННЯ

На телевізійній зустрічі ведучий запитав гостя-мільярдера про найбільше щастя, яке він пережив. Гість відповів: «Я перейшов чотири етапи осмислення щастя, поки не пізнав справжнього щастя».

Перший етап – купівля речей.
Другий – купівля дорогих речей. Та незабаром я зрозумів, що насолода при цьому – короткочасна.
Третій – придбання великих проектів: спортивної команди, туристичного курорту. Однак щасливішим я почувався недовго.
Та якось мій друг попросив мене допомогти в придбанні електричних візків для дітей-інвалідів. Я погодився і дав певну суму. Друг наполіг, щоб я вручив дітям подарунок особисто.

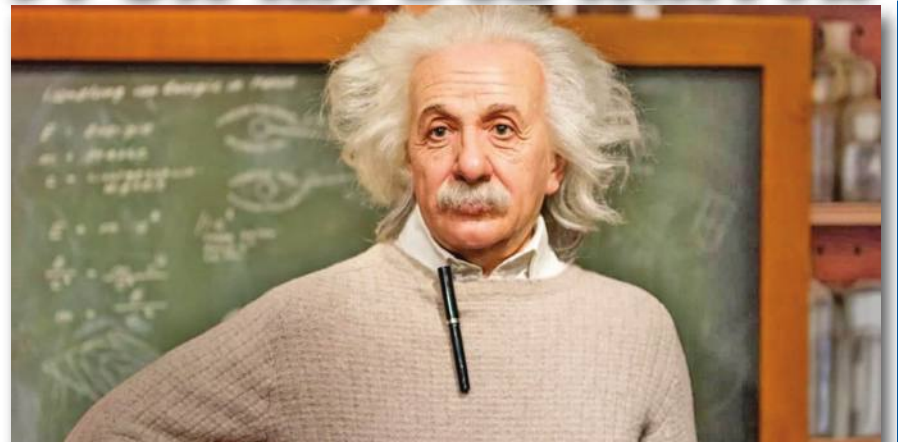
Я погодився.
Коли я побачив, як діти негайно взялися їздити на тих візках туди-сюди, невимовно радіючи, я був розчулений.
Аж раптом один хлопчик підїхав до мене і вчепився за мою ногу. Я намагався звільнитися, але він мене не відпустив. Тоді я нахилився до нього

і запитав: «Ти хочеш мені щось сказати?».
Відповідь, яку я почув, стала для мене справжнім смислом щастя:
– Я хочу запам'ятати твоє лице, щоб впізнати тебе, коли ми зустрінемося в раю, і подякувати ще раз!

Даурен МУСА.

УРОК НА ВСЕ ЖИТТЯ

Один професор фізико-математичного факультету, ставши віруючою людиною, дав студентам урок, який запам'ятався їм на все життя.
Він написав на дошці велику одиницю і, подивившись на студентів, пояснив:
– Це Бог!
Потім поруч з одиницею написав нуль і сказав:
– А це – ваші людські досягнення, які помножили вас удесятеро.
Додав ще один нуль:

– Це досвід, який зробив людину в сто разів значимішою.
І так додавав нуль за нулем, пояснюючи, що це обережність, вихованість, любов...
– Кожен доданий нуль удесятеро обгороджує людину, – сказав професор.
Раптом він стер одиницю на початку ряду чисел. На дошці залишилися самі нулі. Професор сказав:
– Якщо у вас немає Бога, все решта – нічого не варте!

СТОП. 2

СИЛА БАТЬКІВСЬКОГО СЛОВА

СТАДІЇ АЛКОГОЛІЗМУ

СТОП. 3

НЕПРАВИЛЬНЕ ВИКОРИСТАННЯ МОЛИТВИ
СТОП. 5

УРОК РОБІНЗОНА КРУЗО

СТОП. 7

"Бо Син Людський прийшов не губити душі людські, а спасати!" (Луки 9:56).

СИЛА БАТЬКІВСЬКОГО СЛОВА

Слово – своєрідний феномен. Воно має потужну духовну природу, силу і владу. Слово нематеріальне, невидиме, та воно дивовижним чином дає видимий результат. Давно відомо, що від теплового слова хворий швидше видужує, а з добрим побажанням – легше в дорозі.

Слово людини, створеної за образом і подобою Бога, теж наділене творчою силою. Біблія говорить: «Смерть і життя у владі язика» (Приповісті 18:22). Ми промовляємо, а сила слів притягує перемогу або поразку, вселяє впевненість або позбавляє мужності.

Цей духовний принцип особливо наочно проявляється у стосунках батьків і дітей. Бог дав батькам владу промовляти в долю своїх дітей слова, що здатні збудувати їх життя або зруйнувати його. І від того, як батьки і матері скористаються цією владою, безпосередньо залежить майбутнє їхніх синів і дочок.

Психологи провели тестування серед школярів і виявили, що установка дитини на успіх, віра в її здібності приводить до реального

успіху, реальних досягнень. Про що це говорити? Коли ми сваримо дитину, тобто говоримо, що вона: «Лінюх, боягуз, нікчема», ми переконуємо її у справедливості наших слів, робимо своєрідну установку на прояв у ній цих негативних якостей. Якщо говорити: «Нічого з тебе не вийде», «У тебе руки не звідти ростуть», «Тобі одна дорога...», то так воно і станеться, тому що батьківські слова створюють образ майбутнього, до якого дитина неусвідомлено буде прагнути.

З духовної точки зору подібні негативні вислови можна сміливо кваліфікувати як прокляття. Зовсім необов'язково промовляти: «Я тебе проклинаю», людина вже проклинає іншу, коли із запалом, з обуренням бажає їй зла. І особливу силу мають слова, які батьки говорять своїм дітям. Навіть слова, сказані жартома, не зі злістю, наприклад: «Чим ти думаєш: головою, чи іншим місцем?», можуть позбавити дитину впевненості. І цю впевненість їй не вдасться відновити довгі роки.

Таким чином, усі погані слова, сказані дітям протягом життя, можна кваліфікувати як прокляття. Слова: «дурень», «дебіл», «недорозвинений», «потвора», «неук» тощо закладають міцний фундамент для майбутніх невдач і поразок дитини.

Натомість великим скарбом для дитини є батьківське благословення. Із Святого Письма відомо, що батьківське благословення – головний спадок, який дитина може отримати від батьків. Сила цього благословення володіла воїстину пророкою владою. Згадаймо історію Якова, який хитростю випросив собі благословення батька. Він розумів, наскільки воно цінне й важливе і що саме воно визначить його подальшу долю. Так і сталося. Яків став родоначальником дванадцяти племен ізраїлевих,

якого донині шанують євреї.

У давньоєврейській мові слово «барух» (благословляти) означає «схилити перед кимось коліна», а супутнє значення цього слова: «наділювати здатністю, давати сили для досягнення благополуччя, процвітання, успіху». Батьківське благословення є основою для щасливого і успішного життя їхніх дітей. Благословляючи дітей, батьки сприяють тому, щоб у них було все добре в сім'ї, на роботі, у служінні.

Існує цікаве явище, якому дали назву «єврейський феномен». Суть його полягає в тому, що більша частина євреїв належить до так званої еліти суспільства, до числа багатих і талановитих людей. Причому у процентному відношенні число євреїв в різних країнах дуже незначне, порівняно з іншими народами. Наприклад, у США приблизно двох відсотків євреїв від загальної кількості населення. В інших країнах цей показник ще менший. Водночас у списку сорока найбагатших людей США процент євреїв сягає сорока п'яти відсотків. Згідно з даними журналу Forbes у світі 183 євреї-мільярдери, що становить приблизно чверту частину всіх мільярдерів. А у списку лауреатів Нобелівської премії двадцять відсотків – представники єврейської національності.

Багато дослідників намагалися розгадати загадку «єврейського феномена». І виявилось: щоб зрозуміти секрет успіху євреїв, потрібно знати, як вони виховують своїх дітей. Згідно з Торою особлива роль в єврейській сім'ї належить батьківському благословенню. Щосуботи батько сімейства кладе руки на голову кожної дитини і проголошує слова, які говорив патріарх Яків своїм внукам (Буття 48:20): «Нехай Бог учинить тебе як Єфрема і як Манасію – для сина, як Сарру, Ревеку, Рахіль і Лію» – для дочки. Після цього батько

проголошує благословення Аарона, яким Бог заповідав благословляти синів ізраїлевих (Числа 24:26). Якщо ви – батько чи мати, дідусь чи бабуся, то у вас є духовна влада над всім вашим сімейством. Ви володієте силою і владою адресувати благословення своїм дітям і внукам. Почніть проголошувати добрі, повні віри слова – і побачите, які дивовижні зміни стануться в житті ваших домашніх.

А далі – покажіть приклад своїм дітям, заохочуючи їх читати і досліджувати Боже Слово, жити згідно з цим Словом справжнім християнським життям. І тут основним показником успішного виховання дітей будуть уже не слова, але особистий приклад, стосунки батьків між собою, стосунки з батьками (тобто з дідусями і бабусями ваших дітей), стосунки в церкві між братами і сестрами, ставлення до ближніх і служіння живому Богу.

Боже Слово багато говорить про виховання дітей. Згадаймо лише два:

Приповісті 22:6 – «Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не уступиться з неї»;

Ефесян 6:4 – «Батьки, не драгуйте дітей своїх, а виховуйте їх в напаминанні і остерезженні Божому».

Наш Отець Небесний – найкращий Вихователь. Тому якщо ви хочете виховати добрих дітей – поцікавтеся Його порадами щодо виховання.

«Тоді поприносили діток до Нього, щоб Він доторкнувся до них, учні ж їм докоряли. А коли спостеріг це Ісус, то обурився, та й промовив до них: Пустіть діток до Мене приходити, і не бороніть їм, бо таких Царство Боже! Поправді кажу вам: Хто Божого Царства не прийме, немов те дитя, той у нього не ввійде. І Він їх пригорнув, і поблагословив, на них руки поклавши (Марка 10:13-16).

КОЖЕН САМ ЗА СЕБЕ

Як правило, на самих себе ми звертаємо увагу лише перед дзеркалом, коли вранці чистимо зуби чи вмиваємося. І це помилка. Тому що кожна людина відповідає тиме перед Богом особисто за себе.

Тому кожен із нас сам за себе дасть відповідь Богові» (Римлян 14:12).

Виявляється, не батьки, не сусід, не священник, не президент – я сам за себе відповідаю перед Богом. Це моя персональна відповідальність. Це серйозно!

«Бо кожен, хто сам себе підносить, буде понижений...» (Луки 14:11).

Це не стосовно передвибірної агітації, це про мою позицію в сім'ї, школі, на роботі, суспільстві. Це про витончену форму гордості в будь-якій

сфері. Ключові слова – сам себе!

«Коли б ми судили самі себе, то не були б судимі...» (1 Коринтян 11:31).

Це шанс – одягнути мантію судді й подивитися на себе збоку. Не варто дочекатися Верховного Суду (не плутати з Верховним Судом України) Єдиного Законодавця й Судді – Бога. Апеляції не буде. Буде справедливий вирок. Краще цей вирок винести собі самому, а простіше кажучи – покаятися. Адвокат – Христос – прийме твою апеляцію.

А тепер про найнеприємніше – сам себе обманув. «Не обманюється, Бог осміяний бути не може...» (Галатів 6:7).

Обман – завжди неприємно. Коли обманюють вороги – важко, але коли друзі – нестерпно важко, адже довіряв, як собі. Особливий різновид обману – це коли сам себе обманув! На кого ремствувати, кому жалітися, у кого шукати правди? Обманув сам себе – це найгірше.

Особливо, коли йдеться про стосунки з Богом. Саме в цій сфері криється величезна небезпека самообману. Вам це знайоме: «Я не вкрав, не вбив, не спалив, що всім, те й мені...» Проте не обманюй сам себе – Бога осміяти не можна.

«Він умалив **Самого Себе**, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина» (Філіп'ян 2:7).

Це Христос. Він не мав потреби Себе підвищувати, Він – Найвищий у всьому і всюди. Він Бог! Але Він Сам Себе понизив до рівня раба, який прислугує. В Його пониженні одна-єдина ціль – підвищити нас до рівня синів і дочок Божих!

«Що нам робити?» – одного разу запитали люди Івана Хрестителя. Відповідь була дуже проста: «Покайтеся!».

Подивися сам на себе, а ще – на Звершителя віри, Христа. Він чекає твого покаяння!

Микола СИНЮК.

РІВНЕНЬСЬКА МАЙСТРИНЯ, ЯКА ВИШИЛА ПОВНІ ТЕКСТИ ЄВАНГЕЛІЯ, ВСТАНОВИЛА НОВИЙ РЕКОРД

Понад 500 тисяч літер у 24 книгах – такий рекорд України встановила рівненська майстриня народної творчості Олена Медведєва.

Досягнення майстрині – «Найбільша кількість вишитих вручну книг – двадцять чотири видання» офіційно зафіксовано в Національному реєстрі рекордів України.

Перший рекорд Олена встановила 2019 року – «Найбільша вишивана книга «Євангеліє від Святого Матвія». Свій другий вишиваний рекорд майстриня присвятила 30-річчю Незалежності України.

Унікальна колекція Олени Медведєвої налічує десятки шедеврів. Майстриня вишила повні тексти Євангелія, а також твори Тараса Шевченка, Лесі Українки, Адама Міцкевича, Івана Франка, Ліни Костенко та інших відомих авторів.

Колекція Олени містить книги різних розмірів. Є й вишиті дитячі твори.

«Світгляд».

ЗАКХЕЙ: ТУГА ЗА ЛЮБОВ'Ю

Уявіть собі це видовище: начальник місцевої податкової служби дереться на дерево! Сміх та й годі – де ще можна було так поглузувати з людини, яку всі бояться, зневажають, а дехто й відверто ненавидить? Саме в такому недовзначному становищі якось опинився «старший над митниками» (Лк. 19:2) Закхей, який готовий був стати загальним посміховиськом заради одного – побачити Ісуса.

Закхей не знав насправді, Ким є цей Учитель із Назарету, цього достеменно не знали й учні, навіть один із найбільш ближніх, Петро, який одного разу сказав: «Ти Христос, Син Бога Живого» (Мт. 16:16). Але що тоді змусило багатого, впливового і багатьма зненавидженого чоловіка дертися того, як виявиться згодом, доленого дня на дерево? Цікавість? Можливо, але навряд чи старша людина, до того ж, як прийнято звати таких впливових осіб, «стовп суспільства», лише через просту цікавість готова була стати загальним посміховиськом. Між іншим, такий екстравагантний вчинок, як привселюдне лазіння по деревах, міг поставити

хрест на його кар'єрі – можна не сумніватися, що обов'язково знайшлися би «добрі люди», які скористалися б такою слушною нагодою і доповіли куди треба, що в місцевого начальника митної служби не все гаразд із здоровим глуздом. Отож не цікавість стояла за бажанням Закхея бачити Ісуса. Тоді що? Можемо припустити, що любов. Тільки не любов до Ісуса, а брак любові, а можливо, повна її відсутність з боку співвітчизників.

Загалом про любов не прийнято багато говорити, про неї більше співають, маючи на увазі романтичні стосунки між представниками двох статей (а деколи й однієї статі, але мова зараз не про це). У радянські

часи було прийнято оспівувати любов до батьківщини або ж до самої влади, що тоді вважалось фактично тим самим, трохи – любов до сім'ї та рідних і, знову ж таки, романтичні стосунки. Про біблійну любов до ближнього – ні слова. Як у ті часи, так і сьогодні. Але без любові важко і взагалі нереально прожити. І це не меншою мірою стосується любові ближніх, тобто людей, які оточують нас, принаймні якоюсь їх частиною.

А такої любові Закхей не мав, були лише лицемірство, підлабузництво, зневага і ворожість оточення.

Усе, окрім любові. Коли ти молодий, коли намагаєшся за всяку ціну здобути вагу в суспільстві, а це у світі найчастіше вимірюється грошима і владою, тобі якось байдуже, як ставитиметься до тебе оточення. Але з часом мимоволі почнеш змінювати власні погляди на життя, так чи інакше починаєш зважати на думку оточення, якщо не спалив у собі рештки совісті, що з часом дає про себе знати все більше.

У такому становищі й опинився Закхей: саме совість гнала його на ту смоківницю, саме ненав'язливий,

тихий і через те вкрай промовистий голос сумління перекрив всі доводи, що примушували Закхея залишатися осторонь, не лізти на дерево, щоб хоч краєм ока побачити Ісуса. Навіщо Закхею взагалі треба було побачити Ісуса? Старший над митниками сам не знав, він просто робив те, що вважав у той момент за потрібне.

«Закхею, злізь скоріше, бо сьогодні Мені належить бути в тебе в домі» (Лк. 19:5), – це, певно, були найсолідніші слова в житті Закхея, а найголовнішими в його земному житті стали наступні слова Христа: «Нині прийшло спасіння дому цьому, бо і він син Авраамів. Прийшов бо Син Людський знайти і спасти, що загинуло» (Лк. 19:9-10).

Сподіваємося, що в потойбічному житті Закхей почув з вуст Спасителя не менш значущі слова: «Гаразд, добрий і вірний рабе! У малому ти був вірним, над великим тебе поставлю; увійди в радість господаря твого» (Мт. 25:23). І дав би Бог кожному з нас чути ці слова на свою власну адресу.

НОВИНА, ЯКА ШОКУВАЛА

Це було наприкінці 1990-х років. Я летів на конференцію до Швеції. Рейс був нічний, і в Стокгольмі я мав приземлитися рано-вранці. Після прильоту я отримав багаж, пройшов паспортний контроль і відразу на виході побачив брата, що зустрічав мене. Не встигли ми вийти з аеропорту, як він повідомив мені новину, що стала новиною року, а можливо, і десятиліття.

Він сказав: «Джоне, цієї ночі, поки ти був у літаку, сталася дуже трагічна подія, про яку ти, напевно, ще не знаєш». «Що трапилося?», – запитав я з тривогою і водночас із цікавістю.

Він розповів про жахливу автокатастрофу, що сталася за декілька годин до мого прибуття у Швецію, однією з жертв якої була, ймовірно, найпопулярніша і найулюбленіша людина на планеті. Що би не чинила ця жінка, усе робилося предметом заголовків новин. Ми з дружиною захоплювалися її благодійною діяльністю і з цікавістю читали про неї в газетах і журналах. Ризикуючи зауважити, що мені подобалося не лише читати статті, але й дивитися на фотографії, що ілюстрували її життя. Простіше кажучи, я був великим прихильником цієї жінки. Кожного разу, коли в новинах з'являвся репортаж про неї, я полишав всі справи і уважно дивився і слухав новини.

Звістка про загибель цієї жінки схвилювала мене до глибини душі. Вона була молода, у неї були маленькі діти, крім того, вона була яскравою

політичною діячкою, одночасно розумною і красивою. Користуючись своїм впливом у всьому світі, вона робила багато добра для сиріт і жертв протипіхотних мін у країнах, охоплених військовими конфліктами. Цього було достатньо, щоб завоювати моє серце, але на цьому її чарівність не закінчувалася. Вона завжди з любов'ю ставилася до своїх прихильників, дарувала їм щирі усмішки або інші теплі та особисті жести уваги.

Я не міг повірити, що така людина пішла з життя. Невже вона могла бути мертвою? Як це могло статися? Мене привезли в готель. У номері я відразу включив телевізор. Новини з місця трагедії передавали по усіх каналах. Але скрізь говорили шведською, і я не міг зрозуміти ні слова, тому став перемикаєти канали, поки не знайшов CNN і BBC Sky News. Я сидів на краю ліжка, не розпакувавши валізи, і не міг повірити в те, що сталося.

У новинах показували тисячі скорботних людей біля резиденції загиблої жінки. Зібралися люди різного

віку, вони поклали квіти біля воріт, сльози струменіли по їх обличчям. Багато хто обнімався або збирався групами і разом молився. Світ був шокований.

У наступні чотири дні цю трагедію освітлювали на перших шпальтах усі видання світу. Репортажі про автокатастрофу, розслідування, реакція сім'ї і похорони стали предметом новин усіх засобів масової інформації. Лідери світових держав, сотні знаменитостей приїхали на поминальну службу, яка набрала рекордне число переглядів за всю історію телебачення.

Того першого дня мого перебування в Стокгольмі я горював у готельному номері, насилу примушуючи себе готуватися до вечірнього богослужіння. Мій мозок намагався вирішити питання, на які немає відповіді, і я боровся з гнівом на ті безглузді обставини, що призвели до її загибелі. Незважаючи на горе, я відчував, що на поверхню намагається вибратися думка іншого характеру. Я робив спроби позбутися її, але

безуспішно. Нарешті, після декількох годин терзань і розбіжностей між своїми емоціями і духом, я став на коліна біля ліжка і помолився: «Отче, я тужу про загибель цієї жінки. Але серцем я відчуваю, як з його глибин виривається щось інше. Що відбувається?»

Наступної миті десь глибоко всередині себе я почув: «Прочитай вісімнадцятий розділ книги Об'явлення». У той момент я гадки не мав, про що там говориться, соромно зізнатися, але раніше я не настільки глибоко вивчав останню книгу Біблії.

Я відкрив її і почав читати і, дійшовши до сьомого вірша, здивувався: «Скільки прославляла себе і розкошувала, стільки дайте їй мучення і скорботи. Бо в серці своєму говорить: Сиджу бо царицею і я не вдова, і скорботи ніяк не побачу. Через те в один день придуть кари її, смерть і скорбота і голод, і в огні спалена буде, бо кріпкий Господь Бог, що судить її. Возпачуть і поридають за нею царі землі, що з нею блудили і розкошували, коли побачать дим від пожежі її» (Об'явлення 18:7-9, переклад Хоменка).

Я прочитав ці слова, і на мене напустили емоції. Між жінкою, описаною в цьому уривку, і жінкою, чия смерть оволоділа ефіром, проглядалися чіткі паралелі. Я відчував, ніби на мене вилили відро крижаної води, – замішання, збентеження і шок. Яке відношення могли мати ці слова з Писання до такої щедрої знаменитості, що творила так багато добра?

Важливо підкреслити, що апостол Іван у цих віршах не говорив про когось з людей. Тут зафіксований дух, що проник у наш грішний світ. Проте він дуже проглядався у тій конкретній ситуації, і Дух Божий показав мені це місце Писання, щоб збити зрушення в моїй свідомості.

Бог колись говорив з вами про вашу особисту ситуацію через конкретну ілюстрацію в Писанні? Саме так було зі мною в тому випадку. Дух Божий показав мені мій вимір добра – аналогічним чином Ісус вчинив із багатим юнаком. Усвідомлюючи, що Бог відкрив мені, я почав голосно сперечатися з Ним у своєму готельному номері: «Господи, як ці слова можуть стосуватися її? Вона займалася найрізноманітнішою гуманітарною діяльністю, допомагала жертвам протипіхотних мін, сиротам і...»

«Вона виставляла напоказ всьому світу свою непокору владі і перелюб, – заперечив мені Господь. – Вона не корилася Мені...»

Як і раніше не вірячи почутому, я продовжував сперечатися: «Але як щодо того, що вона робила людям так багато добра?». Тоді я почув, як Дух Божий сказав мені: «Сину, до дерева пізнання добра і зла Єву привернув не бік зла, а бік добра».

Ці слова, що так чітко прозвучали в моєму серці, змусили мене замовкнути. Я відкрив третій Книги Буття в Біблії, щоб знайти підтвердження почутому. І там прочитав: «І побачила жінка, що дерево добре на їжу, і принаде для очей, і пожадане дерево, щоб набутися знання. І взяла з його плоду, та й з'їла, і разом дала теж чоловікові своєму, і він з'їв» (Бут. 3:6).

Побачивши слова «добре», «принаде» і « пожадане», я втратив дар мови. Потім Дух Божий ще сказав мені: «Є таке добро, яке не від Мене і Мені не кориться».

Я сидів і думав над тим, що почув і прочитав. Слово Боже освітлювало все таємне і виправляло мене. Очевидно, мій стандарт добра відрізнявся від Божого стандарту.

Джеон БІВЕР.

ТІЛЬКИ ПОДИХ...

Давня історія розповідає про господаря, який везе свого раба на ринок у Багдаді. Там раб бачить Смерть у людській подобі. Смерть суворо подивилася на нього, і раб жажнувся, переконаний, що смерть має намір забрати його того дня.

Раб переляканим голосом каже своєму господарю: «Допоможіть мені! Я бачив Смерть. Я мушу її уникнути. Будь ласка, дозволяйте мені втекти на своєму верблюді до Самари, де смерть не зможе мене знайти».

Господар погоджується, і раб вирушає в п'ятнадцятигодинну подорож до Самари. Через кілька годин сам господар бачить Смерть серед людей в Багдаді. Він сміливо підходить до Смерті і питає: «Чому ти так суворо подивилася на мого слугу?».

«Це був не суворий погляд, – відповідає Смерть, – це був подив. Я була здивована, коли побачила твого слугу в Багдаді, бо запланувала з ним зустріч сьогодні в Самарі». (За романом «Зустріч в Самарі» Джона О'Хара).

Книга Еклезіяста 8:8 говорить про це так: «Немає людини, яка панувала б над вітром, щоб стримати вітер, і влади нема над днем

смерті». Хоча час нашої смерті невідомий, факт смерті неминучий. Нинішній рівень смертності становить 100 відсотків. Троє людей помирають щосекунди, 250 000 – щодня, 11 000 – на годину. Ми можемо втікати від неї або відкидати її, але це не завадить їй прийти у призначений час.

Давид писав: «Повідоми мене, Господи, про кінець мій та про днів моїх міру, яка то вона, нехай знаю, коли я помру!» (Псалом 38:5).

А англійський пресвітеріанський священнослужитель XVII-XVIII століть Метью Генрі сказав: «Підготовка до нашого останнього дня повинна бути справою кожного дня».

Найкращий інструмент для зображення часу – це пісочний годинник. Одною дня пісок закінчиться. І будь-яке життя, яке залишає нас неготовими до смерті, – це нерозумне життя.

УКРАЇНСЬКЕ БІБЛІЙНЕ ТОВАРИСТВО ВІДЗНАЧИЛО 30-РІЧЧЯ

23 червня міжконфесійна християнська організація Українське біблійне товариство (УБТ) відзначило 30-річчя. За роки діяльності УБТ випустило і розповсюдило понад 13 млн примірників біблійних видань.

Урочистість розпочалася зі спільної молитви «Отче наш». Привітати УБТ прийшли представники різних деномінацій і конфесій. Генеральний секретар Світового біблійного товариства Майкл Пере записав відеозвернення.

«Моя молитва – щоб ви були вірними слугами Божими, які служать народу України в ці важкі часи», – сказав він.

Президент Українського біблійного товариства Григорій Комендант зазначив, що масштабна робота в країні стала можливою при згуртованому служінні різних християнських Церков і місій.

«Ми дуже вдячні Богу – це Він

довів нас до цього місця», – наголосив Григорій Комендант.

Пам'ятні подарунки із вдячністю за підтримку в служінні вручили членам УБТ, а також представникам місій і служб. 21-м членом УБТ стала Київська єврейська месіанська громада (КЕМГ).

Нагадаємо, що Українське біблійне товариство засноване в 1991 році та є членом Всесвітнього співтовариства Об'єднаних біблійних товариств, яке включає 150 національних товариств і охоплює понад 200 країн.

Своїм почесним обов'язком УБТ вважає поширення Біблії серед людей з особливими фізичними, духовними або соціальними потребами.

У 2021 році Біблійне товариство України презентувало рукописну Біблію, в якій взяли участь понад 30 тисяч українців.

УБТ працює через чотири регіональні відділення в Києві, Львові, Харкові та Херсоні, охоплюючи свою діяльністю всю територію України.

bog.news.

У ШКОЛАХ ФЛОРИДИ ВВЕДУТЬ ЩОДЕННУ ХВИЛИНУ МОВЧАННЯ, ЩОБ УЧНІ МАЛИ МОЖЛИВІСТЬ МОЛИТИСЯ

Губернатор Флориди Рон ДеСантіс підписав законопроект, який зобов'язує школи в Саншайн-стейт щодня проводити хвилину мовчання перед заняттями, дозволяючи учням «міркувати й мати можливість молитися так, як вони вважають за потрібне».

«Наші батьки-засновники не повірили би, що нині можна просто витіснити Бога з кожної установи», – сказав ДеСантіс,

перш ніж підписати закон.

Законопроект набрав чинності 1 липня і зробив Флориду одним із 15 штатів США, де запроваджена

хвилину тиші на початку кожного навчального дня.

«Кожна сім'я в нашому штаті повинна мати можливість відправляти своїх дітей в школу, знаючи, що там вони будуть захищені від проблем та зможуть сповідувати свою віру», – сказав ДеСантіс.

Хвилину мовчання вже введено в багатьох школах Флориди, а

наступного навчального року вона стане обов'язковою.

Нове законодавство зобов'язує директора державної школи вимагати від учителів виділяти одну-дві хвилини щоранку на «хвилину мовчання».

Комісар із питань освіти Флориди Річард Коркоран заявив, що «хвилину мовчання» може мати позитивні наслідки для дітей, які страждають

на психічні проблеми, і дасть батькам можливість поговорити зі своїми дітьми про те, як найкраще використовувати час для роздумів.

ДеСантіс підписав також закон, який дозволяє роботу релігійних добровільних служб швидкої допомоги, у тому числі і єврейської транспортної служби Hatzalah.

CNL.news.

НЕПРАВИЛЬНЕ ВИКОРИСТАННЯ МОЛИТВИ

«Прохаєте та не одержуєте, бо прохаєте на зло, щоб ужити на розкоші свої» (Якова 4:3).

Наш егоїзм не знає меж. У більш-менш наївній любові до самих себе ми розглядаємо все, із чим входимо в контакт, як щось, що існує заради нас, для власного вживання і власної вигоди. Ми думаємо і діємо так, немов усе – неживі предмети, рослини, людські істоти і навіть наші власні душі – було створено для виконання наших егоїстичних бажань.

Щойно ми дізнаємося Бога, ми починаємо дивитися на Нього як на церковий засіб для досягнення своїх цілей. Світська людина у ставленні до Бога має на увазі наступне: як використувати Бога з найбільшою вигодою для себе, як змусити Його служити мені зараз, у майбутньому і у вічності? Світська людина і молитву сприймає таким чином.

З цієї ж причини світська людина навряд чи визнає регулярну молитву Богові корисною для себе. Це вимагає занадто великого

зусилля, забирає багато часу, і взагалі це неможливо, бо така людина просто забуває молитися. Проте коли та сама людина потрапляє в якісь скрутні обставини і не може ні сама допомогти собі, ні отримати допомогу від інших, вона думає, що Богові помолитися дуже навіть варто. І вона молиться, часто голосно волаючи про свої біди, а коли Бог не відповідає негайно, така людина не лише дивується, але й губиться і засмучується, глибоко засмучується. Навіщо ж потрібен Бог, якщо Він не перебуває в розпорядженні тих, хто потребує Його!

Те, що Бог може існувати для якихось інших цілей, окрім задоволення її егоїстичних бажань, така людина навіть не може припустити. Якщо ти не можеш отримати те, про що просиш, то навіщо молитися?

Справжній сенс молитви

Згадані вище люди неправильно зрозуміли сенс молитви. Мета, якій, на їх погляд, служить молитва, абсолютно не збігається з істинним її призначенням. Вони моляться в суперечності

із самою суттю молитви. Цілком очевидно, що це не призводить до добрих результатів і стає джерелом розчарувань.

Проте не лише світська людина неправильно розуміє і використовує молитву. На жаль, багато віруючих думають так само.

Спокуса неправильно використовувати молитву природна і приходиться до будь-якого віруючого. У Євангелії від Матвія (20:20-23) наводиться типовий приклад неправильного використання молитви. Одного дня сини Зеведеєві прийшли зі своєю матір'ю до Ісуса і попросили Його про високі пости в земному царстві, яке, як вони вважали, ось-ось буде встановлене. Їх молитва, без сумніву, була вимовлена цілком невинно і з великою вірою. Вони вже займали привілейоване становище в колі Його друзів. Вони хотіли, щоб Ісус задалегідь обіцяв їм високе становище в царстві, яке буде створене.

У вірші 24 говориться, що інші апостоли обурилися, коли почули про це. Та Ісус зреагував абсолютно інакше. Він відповів негайно, ясно заявивши, що не може виконати їх прохання. Але стосовно решти, то з розумінням і доброзичливо роз'яснив їм їхню помилку. Лагідний і співчутливий тон, який наповнює Його повчання, досі зігрівав наші душі. Це дає нам зрозуміти, як ставиться Ісус до нас, коли ми всією сім'єю приходимо до Нього і просимо в Нього усіляких благ, просимо захистити нас від усіляких небезпек і прикростей. Він не гнівається на нас, як ми могли б

чекати. Він розуміє нас, вказує на помилки і вчить, як потрібно молитися.

От що робить Святий Дух кожного разу, коли ми неправильно використовуємо молитву і просимо щось для себе, для власної вигоди. З любов'ю і добротою, хоча і непохитно, Він нагадує, що такі прохання не відповідають істинному сенсу молитви. Він показує, що так молитися неправильно, що ми помиляємося. Спочатку ми, можливо, не розуміємо, що Він має на увазі. Ми відчуваємо лише внутрішнє занепокоєння як під час, так і після молитви. Крім того, ми, звичайно, помічаємо, що наші прохання не виконуються.

Для чесної душі зазвичай цього буває достатньо. Людина починає вивчати себе і досліджувати свої молитви. Вона починає бачити, що неправильно використовувала молитву і що слова Якова можуть бути адресовані їй: «Прохаєте та не одержуєте, бо прохаєте на зло, щоб ужити на розкоші свої».

Будь-хто, хто впливав себе на неправильно використанні молитви, повністю погодиться із словами Якова, наведеними вище. Така людина розуміє, яким пристрасно егоїстичним було її серце і наскільки все її молитовне життя було наповнене егоїзмом. Вона почне ридати і просити від широго серця: «Господи, навчи мене молитися». Після цього в її молитовному житті настане зміна.

Тепер шлях вільний. Бог відкриє широму серцю сенс молитви і шлях, яким треба йти, щоб виконалася Божя воля.

УНІКАЛЬНИЙ УЧИТЕЛЬ

Месія, Помазанець Божий. Ізраїль чекав Його вже від часів невірних Заповітові царів і священників, що співпрацювали з римським окупаційним режимом. Деякі уявляли собі Його як переможного царя, автентичного сина Давида; дехто – як первосвященника стародавніх часів, гідного спадкоємця Аарона. Проте дуже мало було тих, хто очікував дитину, котра росте, як і інші діти, у галилейському селі, спостерігаючи за роботою батька-теслі і матері, що працювала вдома, як усі інші сільські жінки.

І ніхто не очікував Учителя, здатного торкатися сердець людей, розповідати про найглибші таємниці Царства Небесного, вживаючи для того найпростіші приклади з їхнього повсякденного життя, як наприклад, сіль і розчину (дріжджі).

Тексти чотирьох Євангелій народжуються зі спогадів про зустрічі учнів, натовпів із цим Чоловіком, що володіє надзвичайною здатністю входити в контакт із звичайними людьми, вислуховуючи їхні потреби і

відшуковуючи справжнє коріння цих потреб. Тому вже більш ніж дві тисячі років Учитель із Назарету не перестає захоплювати, навіть поза конфесійними межами і належністю до Церкви.

І все ж Ісус – це не лише красномовний Учитель, хтось на зразок старшого брата, котрого всі несвідомо наслідують; Його також не можна розглядати як останнього пророка і, звісно, Він не один із багатьох священників.

Євангельські розповіді пронизані постійним запитанням: Хто Він такий? Він, що говорить, як можновладний (Марка 1:22), наказує демонам (Марка 1:27), зцілює паралізованого (Марка 2:12), говорить про вищість людини над дотриманням суботи (Марка 2:28); злі духи називають Його «Силом Божим» (Марка 3:11); Він заспокоює бурю (Марка 4:41), помножує

хліб і рибу (Марка 6:36-44), ходить по воді (Марка 6:45-52), зцілює глухонімого (Марка 7:31-37) і повертає зір сліпому (Марка 8:22-26).

Понад усе унікальність Ісуса видно в Його подорожі до Єрусалиму, у способі прийняття страждань і смерті на хресті, у тому, як Його воскресив Бог: ці події є віссю євангельського послання. І цей Чоловік більший, ніж

звичайна людина: він – Христос-Месія, Син Божий (Марка 1:1).

Із погляду смерті і воскресіння Ісуса можна цілком зрозуміти помноження хліба і риби: Ісус цією дією відкриває Себе як Господа, що годує Свій народ. Правдивий сенс цього епізоду християни можуть осягнути, коли беруть участь в Євхаристії – бенкеті присутності Господа.

ПРАЦІВНИКИ ОДИНАДЦЯТОЇ ГОДИНИ

Одного разу Христос розповів притчу про працівників у винограднику. У ній Христос уподібнив Царство Небесне «одному господареві, що вдосвіта вийшов згодити робітників у свій виноградник. Згодившись ж він із робітниками по динарію за день, послав їх до свого виноградника» (Матвія 20:1-2). «Вдосвіта», – це десь о шостій ранку.

Та йому ще були потрібні працівники. «А вийшовши коло години десь третьої, побачив він інших, що стояли без праці на ринку, та й каже до них: Ідіть і ви до мого виноградника, і що буде належати, дам вам. Вони ж відійшли. І вийшов він знов о годині десь шостій й дев'ятій, і те саме зробив. А вийшовши коло години одинадцятої, знайшов інших, що стояли без праці, та й каже до них: Чого тут стоїте цілий день безробітні?» (Матвія 20:3-6). Відповідно, він найняв працівників о дев'ятій, дванадцятій, третій і п'ятій пополудні – за більш звичним для нас вимірюванням часу.

Згідно з притчею всі працівники отримали однакову платню, тобто всі потрапили в Царство Небесне. Апостол Павло пояснює це так: «Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Ефесян 2:8-9).

Тоді навіщо добрі справи – таким питанням задається багато хто, коли дізнається, що люди потрапляють у Царство Небесне (на небеса) завдяки вірі, а не власним добрим ділам (та й де взяти ці «добрі діла» на тлі фактично безмежної множини наших гріхів?). Відповідь на це цілком доречне

Цей факт свідчить на користь Божого милосердя, а не Його справедливості, що має радувати всіх нас, принаймні тих, хто в курсі власного стану духовних справ.

Цей стан справ вкрай кепський: «Тому що всі згрішили і позбавлені слави Божої» (Римлян 3:23). Лише завдяки милості Божій грішники «дарма виправдуються Його благодаттю, через відкуплення, що в Ісусі Христі, що Його Бог дав у жертву примирення в крові Його через віру, щоб виявити Своєю правду через відпущення давніших вчинених гріхів.» (Римлян 3:24-25).

Проте це стосується лише тих грішників, які покаюлися і котрих Христос уподібнює людям, які стоять «на торгу без діла». Господар шукав саме на торгу, а не в якихось інших місцях. Зважаючи на це, ці торги (базарна площа чи якусь публічне місце) у наших реаліях можна уподібнити з Церквою Христовою, куди люди, принаймні, частина з них, прямують з певною метою – зустрітися з Богом (свідомо чи навіть підсвідомо).

Лише за таких умов можна потрапити в Царство Небесне. Навіть, якщо ви прийшли наприкінці життя – об одинадцятій годині.

Закінчує ж Спаситель притчу про працівників у винограднику сумним висновком-застереженням: «Багато покликаних, та вибраних мало» (Матвія 20:16). І це так, бо насправді вкрай мало людей прямують до Церкви Божої вже із згаданою конкретною метою – зустрітися з Богом.

МУСУЛЬМАНСЬКА СВЯТИНЯ ІРАКУ ВИЯВИЛАСЯ ДАВНЬОЮ ЄВРЕЙСЬКОЮ СИНАГОГОЮ

Виявилося, що відома мусульманська шиїтська мечеть в іракському місті Кіфл побудована на основі будівлі стародавньої синагоги з гробницею пророка Єзекиїля, яка має майже двохтисячолітню історію.

У 70-х роках ХХ століття влада Саддама Хусейна побудувала на цьому місці мечеть із традиційним шиїтським синім плитковим куполом. Про єврейську святиню, яка перебувала тут, на деякий час забули – усі думали, що вона знищена. Ірак був закритий для багатьох міжнародних місій.

Нині вчені з Ізраїлю та Європи почали обстежувати деякі стародавні будови в Іраку і наткнулися на дивовижне відкриття: єврейська синагога, побудована близько II століття н. е., не була зруйнована повністю.

Незвичайно те, що пророк Єзекиїль, на гробниці якого, ймовірно, і був побудований єврейський храм, відомий не тільки в християнстві і юдаїзмі. Він також вважається одним із 24 християнських та юдейських пророків, перерахованих в Корані. Його останнє пророцтво (приблизно 571 року до н. е.) звичає, що врешті-решт євреї повернуться в Палестину, відновлять храм і відновлять царство Ізраїлю.

Ймовірно, саме те, що пророк Єзекиїль фігурує не тільки в юдаїзмі, але і в ісламі, дозволило зберегтися стародавній синагозі.

МИСЛЮ, ОТЖЕ, ІСНУЮ

Рене Декарт, автор знаменитої фрази «Мислю, отже, існую», був третьою, наймолодшою дитиною у сім'ї. Він народився в останній день березня 1596 року у французькому містечку Лае провінції Турень. Батьки Рене були нащадками старовинного, але збіднілого дворянського роду.

Навіть ті з нас, хто не особливо любив математику, напевно пам'ятають зі школи знамениту «декартову систему координат» з «іксами» і «ігреками». Крім системи координат, Декарт зробив цілий ряд відкриттів у математиці, фізиці та філософії. Саме він вперше вивів математично закон заломлення світла, пояснив природу веселки, дослідив закони зіткнення тіл і висловив гіпотезу про зменшення атмосферного тиску зі збільшенням висоти. А ще ввів поняття змінної величини й функції, заклав основи аналітичної геометрії та висловив перші ідеї рефлексології.

Старт у Рене Декарта був непростим: новонароджений не вирізнявся міцним здоров'ям, а незабаром після його появи на світ мати померла від сухот. Батько Рене, Йоакім Декарт, колишній суддя в місті Ренн і радник парламенту Бретані, був перевантажений справами й вдома з'являвся нечасто, а тому турбота про хлопчика лягла на плечі двох жінок – годувальниці та бабусі. Помітивши особливу допитливість хлопця, було вирішено віддати його в одну з найкращих єзуїтських колегій, щойно засновану під опікою короля Генріха IV. Так восьмирічний Рене стає студентом коледжу Ла Флеш, де проведе ще вісім років, аж до 1612 року. Саме тут, вивчаючи богослов'я, філософію і латину, мислитель-початківець сформував свій парадоксальний світогляд, з одного боку – релігійний, з другого – раціоналістичний. Найбільше його захоплює математика, яку він вважає за краще вивчати самостійно, не задовольняючись тим, що входить в стандартну програму коледжу. Після закінчення коледжу Декарт стає студентом університету міста Пуатьє, вивчає там медицину і

право (утім, юридичною практикою він так і не займається). У 1616 році, отримавши ступінь бакалавра права, він прибуває в Париж.

Пошуки справжнього знання, дворянські звичаї і прагнення подолати фізичну слабкість штовхають мислителя до найнесподіваніших експериментів – від фізичних вправ і уроків фехтування (плодом цього захоплення став «Трактат про фехтування») до галасливого проведення часу серед паризьких любителів випити й погуляти. Зрештою, розчарований політичною ситуацією у Франції, він одягає мундир волонтера нідерландської армії та мандрує по Європі, воюючи в Тридцятирічній війні. Час між баталіями в Німеччині, Австрії, Італії він займає напруженими роздумами, з яких пізніше виникне новий розділ математики – аналітична геометрія. Саме про це в щоденнику Декарта з'являється коротка замітка «10 листопада 1619 року я почав розуміти підстави чудесного відкриття». Армійська романтика не приносить Декарту бажаної самореалізації, і тому двадцятип'ятирічний вчений залишає військові справи й повертається

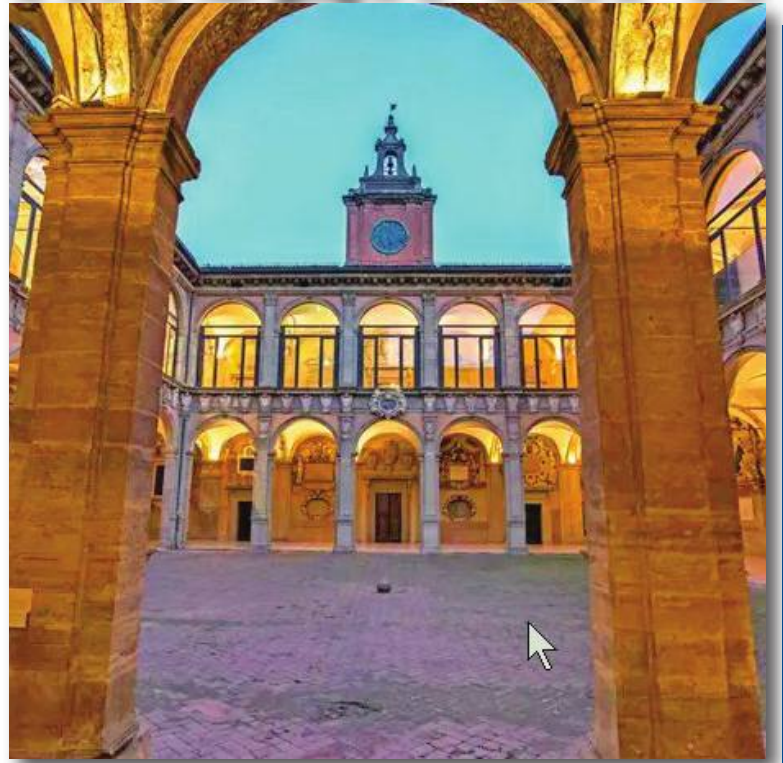
до світського життя. На батьківщині релігійні міжусобиці не обіцяють приємних перспектив. Лише в 1625 році він на короткий час повертається в Париж, де знову сходиться з другом дитинства – ченцем і вченим Мареном Мерсенном. Тут протягом трьох років він активно спілкується з друзями, викладаючи їм свою філософію, але зустрічає активну протидію єзуїтів, які звинувачують його в ересі.

Під тиском опонентів Декарт перебирається в Голландію, що стала йому другою домівкою. Там він і проведе наступні 20 років життя. Богословські погляди вченого піддавалися різкій критиці. Його раціоналізм у поєднанні зі скептицизмом сприймався майже як заперечення істини. Проте Декарт не лише далекий від атеїзму, але й піклувався про те, щоб його послідовники були переконані, що саме Бог є першопричиною всього сущого і джерелом моральності та вічного життя. У книзі «Роздуми про першу філософію» (1641) Декарт писав: «Я завжди вважав, що існують два основні питання, котрі слід доводити радше доводами філософії, ніж теології: хоча нам, вірянам, досить бути впевненими в існуванні Бога і в тому, що душа не гине разом з тілом, тих, хто не вірить, мабуть, неможливо переконати без доказів, виведених за допомогою розуму, оскільки в цьому житті пороки часто отримують вищу нагороду, ніж чесноти, тому мало хто обрав би істинне, а не корисне, якби не боявся Бога і не очікував життя після смерті».

Навіть раціоналізм Декарта черпає натхнення в пізнанні Всевишнього: «Отже, я бачу, що вся правдивість і істинність знання залежить виключно від осягнення істинного Бога, тому не пізнавши Його, я не міг мати досконалого знання ні про що».

Фатальну роль у долі Декарта відіграла жінка. І не просто жінка, а королева. Мова йде про 20-річну правительку Швеції Христину, яка володіла шістьма мовами, чудово стріляла, спала по п'ять годин на добу і рано вставала. Остання обставина для Декарта стала вироком. Оскільки Христина захоплювалася філософією, то на її прохання в 1649 році учений на адміральському кораблі (спорядженому спеціально для його переїзду!) прибуває в Стокгольм, щоб навчати королеву принципів картезіанства (так називають вчення Декарта за латинською версією його імені). Щоденні уроки філософії були призначені на п'яту ранку. Ученому нічого не залишалося, як вставати взимку посеред ночі та добиратися до королівського палацу, долаючи чимало відстань. Повертаючись додому після чергових занять, він застудився і помер від пневмонії 11 лютого 1650 року. Через 16 років останки Декарта були перенесені до Франції і нині покуються в церкві Сент-Жермен-де-Пре в Парижі.

ЄВРОПА І ПЛОДИ ВІРИ

Поширення християнського вчення зробило Європу, північно-західний край Азійського материка, не просто особливою частиною світу, а найписьменнішою частиною світу. Церква повсюдно створювала безкоштовні школи, піклуючись, щоб люди всіх станів могли вивчати Боже Слово. Народи, які не мали власної писемності, отримували й продовжують отримувати її завдяки місіонерам, що вивчають їхні мови і створюють переклади Біблії на них. Ми з вами – серед таких. Чи існує хоча би один народ, писемність якому дали атеїсти?

Природним продовженням цих тенденцій стало виникнення наукової педагогіки. Будь-які педагогічні підходи марні, якщо не спираються на праці Френсіса Бекона (1561 – 1626) і Яна Амоса Коменського (1592 – 1670), що заклали біблійні основи принципів навчання. У результаті виникла необхідність навчати тих, хто буде вчити, і Європа покрилася мережею вищих навчальних закладів. Перші університети виникають у XII столітті в Болоньї, Парижі, Оксфорді. Просвітителі-безбожники XVII століття, які привласнили собі ці плоди, прийшли на все готове через пів тисячоліття.

Біблійне ставлення до праці і до власності, турбота про знедолених, розвиток уявлень про верховенство права, про релігійні та громадянські свободи, – усе це створило умови для економічного розвитку суспільства.

Християнські переконання двічі звільнили західну цивілізацію від рабовласництва і работоргівлі. Першого разу це сталося в міру поширення ставлення до людини як образу і подоби Бога.

Видатний вчитель Церкви IV століття Іван Златоуст (347 – 407) закликав рабовласників до покаяння: «Я володію, говорите ви, рабами й

рабіннями; вони народжені в моєму домі. Яка гордість і зухвалість! Ці слова – крик обурення проти Бога... Я володію рабами й рабіннями! За скільки ви їх купили? Що ви знайшли у світі, що могло би бути цінною людиною? В яку ціну ви оцінюєте розум? Скільки облів ви заплатили за образ Божий?». У результаті в IV-V століттях рабство зникає на всій території Римської імперії, а в VIII-IX століттях – і серед інших народів Європи.

Удруге рабство і работоргівля (цього разу мова йде про поневолення африканського населення) скасовуються законодавчо в XIX столітті завдяки зусиллям багатьох християн, найбільш відомим з яких є британський парламентарій Вільям Вільберфорс (1759 – 1833).

Видатним практичним втіленням християнського світогляду став винахід друкарства. Будь-яка книга вже самим своїм існуванням свідчить про перевагу віри в Бога, оскільки надрукована на верстаті, створеному з метою поширення Божого Слова.

Порівняння плодів віри й невірства в історії, культурі, економіці, у становленні громадянського суспільства красномовно свідчить про переваги біблійного світогляду.

Сергій ГОЛОВІН.

ЙОСИП І ДИВОВИЖНІ МОНЕТИ

Це відома історія. Фараону приснилося, що з Нілу вийшли сім худих корів і сім ситих корів, і худі з'їли ситих. Фараон був збентежений. Потім йому приснився такий же сон, тільки про пшеничне колосся. Ніхто з придворних чарівників фараона не зміг розтлумачити ці сни. І тоді чашник згадав про Йосипа, з яким познайомився в тюрмі.

Ми знаємо, чим закінчилася ця історія. Йосип став другою після фараона людиною в Єгипті. Але річ у тому, що багато вчених вважають такі історії, особливо якщо вони описані в Книзі Буття, всього лише невинними народними казками – у кращому разі. Однак за довгі роки розкопок в Єгипті накопичилося

безліч маленьких знахідок, усі були ретельно описані й передані на зберігання в Каїрський музей Єгипту. Серед знайдених артефактів були круглі металеві предмети. Багато хто вважав, що це – монети, хоча вчені твердили, що ці предмети з того часу, коли монети ще не використовувалися як оплата.

Нині всі вони детально вивчені. Це дійсно давні речі, які належать до періоду, коли Йосип правив в Єгипті – на це вказує напис, викарбуваний на монетах. Так, це справді монети, і на них вказано їх вартість. Там вказано ім'я Йосипа і зображена людина, найімовірніше, це сам Йосип. На одній із монет є навіть зображення корови – можливо, як натяк на сон фараона!

У Книзі Буття ми читаємо історію про Йосипа. І що б не говорили деякі вчені, у суперечці з ними цими артефактами Бог сказав останнє слово.

Театралізована драматична вистава:

“МІЩЕ СУДУ”

Де ти проведеш вічність?

Івано-Франківський музично-драматичний театр ім. Івана Франка

10 липня о 19:00

від всесвітньо відомого режисера
Річарда МонтезаКвитки можна придбати за тел:
+38 067 493 6051

вартість квитків:

100грн

150грн

200грн

Дорогі друзі! Квиток на цю виставу може стати чудовим подарунком для ваших рідних і близьких, яким варто задуматися над вічною долею і зробити правильний вибір. Короткий сюжет вистави: лікар-атеїст, дружина якого помирає від раку, несподівано опиняється в духовному світі і стає свідком суду над своїми померлими пацієнтами.

ВИБІР

Водному гірському поселенні жив довгожитель, відомий тим, що ніколи ні з ким не сперечався. І ось приїхав до нього кореспондент, щоб написати про нього. Журналіст бере інтерв'ю:

– Скажіть, а це правда, що за 120 років ви жодного разу ні з ким не сперечалися?

- Правда.
- Взагалі ні з ким?
- Взагалі ні з ким!
- І навіть із власною дружиною?
- Навіть із дружиною.
- Навіть із дітьми?
- Навіть із дітьми.
- І жодного разу?
- Жодного.

Кореспондент зірвався на крик:

- Та не може такого бути!
- Не може, не може – мирно відповів чоловік.

Усі люди стикаються з негативними ситуаціями чи обставинами, які певною мірою стають подразниками. Це можуть бути дощова холодна погода, діти, які прокинулися й не дають спати, неприємний коментар до посту, який ти виставив у соціальній мережі, кава, яка несподівано закінчилася, переповнена маршрутка чи зухвалий підліток, який не поступається місцем вагітній жінці.

Серйознішими подразниками можуть бути втрата роботи і фінансового забезпечення, раптова хвороба, конфлікт із близькою людиною... Згорів дім, почалася війна, сталася

аварія... Перелік безмірно довгий. Звичайно, людина не в змозі передбачити майбутнє або вибрати ситуації, в які вона потраплятиме. Але вона може обирати реакції на всі ситуації та подразники. У своєму виборі людина вільна!

Для того, щоби відпрацювати звичку обирати конструктивні реакції, потрібно вміти передбачити наслідки. Наші реакції приводять або до миру, або до війни – із самим собою та з оточенням.

Наприклад, людину образили, і вона вільна обирати свою реакцію. Варіант один – пробачити. Варіант два – відомстити.

Людина збанкрутіла. Варіант один – продовжувати рух. Варіант два – опустити руки та здатися.

Людина смертельно захворіла. Варіант один – молитися та довіряти Богові. Варіант два – власти в депресію або залити свою безнадію горілкою.

Людину «підрізала» автівка. Варіант один – припустити, що це було ненавмисно. Варіант два – сказати все, що думаєш про цього нахабу.

З людиною сперечаються. Варіант один – хай там що зберігати мир, як довгожитель в історії на початку статті. Варіант два – попри все доводити свою правоту.

У будь-яких ситуаціях потрібно обдумувати вибір своїх дій. Обирайте конструктивні реакції – із Богом можливо все...

Олександр ЛЕБЕДЬ.

ЖИТТЯ В «КОКОНИ КОМФОРТУ»

Немає нічого бажанішого для людини, ніж знати комфорт і спокій. Це вражаюче відчуття безтурботності й відсутності переживання про завтрашній день підкуповує і манить!

Але чи так це насправді?

Ніхто не розповідає про ціну, яку людина платить за те, щоб стати і бути тим, ким вона хоче. Жодна мисляча й далекоглядна людина не виставляє в соцмережі неякісну фотографію або відео. Нам показують лише все найкраще, добре змонтоване, без дефектів!

Усередині «кокона комфорту» все стабільно і приємно, добре й спокійно, передбачувано і ніхто нічого не вимагає! Тільки світові потрібна не гусениця, яка «час від часу» то ховається, то виходить покрасуватися, але прекрасний метелик. Він не грає роль і не намагається удавати, хто він насправді, він функціонує відповідно до своєї нової природи.

Нам не варто намагатися бути кимось, але потрібно розібратися, до чого ми покликані! І нарешті пізнати істину про Творця, про себе, світ і зайняти чітку позицію. Оновлювати мислення, рухатися в напрямку мети і бути тим, ким ми є.

Ховатися в «коконі комфорту» від проблем і негараздів – це щось, як їзда на мертвому коні. Дія є, а сенсу немає. Ваше життя – не в чужих, а в ваших руках, і яким воно буде, кому чи чому його підпорядкувати – вирішувати лише вам.

«Уважайте, щоб поводитися обережно, не як неумудрі, використовуйте час, дні бо лукаві» (Еф. 5:16); «Не будьте переможені злом, але перемагайте зло добром!» (Рим. 12:21); «Не будьте дітьми своїм розумом: будьте в лихому дітьми, а в розумі досконалими будьте!» (1 Кор. 14:20).

Костянтин ВОРОПАЄВ.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ

в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).

ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,

ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
вул. ГАЛИЦЬКА, 203

ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

...Бог є любов...
(І Івана 4:16)

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ
«Спасіння» м. Прага

Неділя 13:00
П'ятниця 19:00 (співанка)
Субота 19:00 (молитовне)

Na Doubkové 2040/8
Praha 5 Smíchov

+420608254334 Леонід
+420773456214 Анатолій
+420608704828 Олександр

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruuy.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер, субота і неділя о 16:35-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 09:20-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ВІРУЮ

№ 7 (270)
липень 2021 р.

Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р UA 593366770000026001052535352, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: <http://viruuy.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.